PREFAȚĂ

In Evanghelia sa (XX, 30), Sfântul Ioan ne spune că Domnul a înfăptuit multe alte lucruri care nu sunt scrise în această Evanghelie. Cum ar putea fi altfel? Timp de trei ani, Domnul a predicat, a vindecat bolnavii, i-a alinat pe cei aflați în suferință a săvârşit miracole. Cum s-ar fi putut menționa toate aceste lucruri în cele câteva pagini ale celor patru Evanghelii?

Tradiția păstrează însă multe alte lucruri care au rămas neaşternute în scris. Această tradiție a fost parțial redactată, uneori conform adevărului, dar alteori alterată de imaginația populară şi chiar de falsificări intenționate. Astfel, în primele secole ale erei creştine, a luat naştere o literatură foarte instructivă dar care, trebuie să recunoaştem, nu poate fi citită fără rezerve.

Denumirea de „apocrif a fost atribuită acestui ansamblu literar foarte voluminos şi distinct, care a apărut în acea vreme, imitând Sfânta Scriptură. Acest cuvânt provine din grecescul APOKRYPHOS care înseamnă „tainic, ascuns". Este probabil că, Ia originii acest cuvânt desemna cărțile secrete care, în diversele secte religioase, nu le erau accesibile decât celor inițiați. Este uşor de înțeles de ce, încă de la începuturile sale, Biserica a considerat false şi a interzis lectura anumitor speculații misterioase care nu erau în acord cu sfânta şi luminoasa doctrină a lui Iisus Cristos. Insă termenul „apocrif nu a fost rezervat numai scrierilor considerate drept doctrine false, ci el a ajuns să desemneze în cele din urmă toate scrierile care nu au fost admise în Canonul Sfintei Scripturi, datorită faptului că nu li s-a recunoscut caracterul de texte divin inspirate. Printre aceste scrieri se numărau şi texte ce conțineau esența pură şi adevărată a doctrinei creştine, acceptate fără rețineri de către Părinții Bisericii, însă numai ca lectură privată, ei interzicând citirea lor publică în cadrul comunităților creştine. Aceste aspecte justifică pe deplin interesul nostru pentru această literatură, din păcate aproape uitată în zilele noastre, care reflectă începuturile Creştinismului. Alături de o serie întreagă de „producții" dubioase, descoperim lucrări foarte valoroase, moştenitoare ale unei Tradiții autentice. Deşi Biserica, preocuppă înainte de toate de păstrarea intactă a purității Evangheliilor, nu le-a acreditat drept Cuvânt al lui Dumnezeu, totuşi ea nu le-a contestat dreptul de a reprezenta expresia adeseori admirabilă şi profundă a Tradiției sale. (Jacques Hervieux: „Ce nu este scris în Evanghelie", Editura Pattloch, Aschaffenburg 1959, p. 6 şi 7).

Unul dintre aceste documente „apocrife" al Creştinismului timpuriu îl reprezintă corespondența lui Iisus cu Abgar Ukkama, regele Edessei. Mulți teologi au pus la îndoială autenticitatea sa. Cu toate acestea, din punct de vedere istoric este incontestabil faptul că un rege numit Abgar V Ukkama a fost cel de-al cincisprezecelea suveran al regatului din Osrhoene[1]. Iar cronica Edessei menționează că el a vegheat de două ori, în calitate de cârmuitor, destinele țării sale: prima dată din anul 4 până în anul 7 după Iisus Cristos, a doua oară între anii 13 şi 50 după Iisus Cristos (cf. Gutschmid: „Cercetări asupra Istoriei regatului din Osrhoene", Memoriu al Academiei din Sankt-Petersburg, Dicționar de teologie catolică, volumul 1, coloana 67 „Abgar", articol de J. Parisot).

Agbar, în limba siriană abgar, awgar, în greceşte Abgaros sau Augaros (Aoyccpoq) - este un nume propriu de origine semitică. (Cf. P. Smith: Thesaurus Syriacus, col 477). Specialiştii în limba siriană văd în Abgar un sinonim al termenului hagira = şchiopul. Este probabil că datorită stării sale corporale, corespunzătoare bolii de care suferea, el şi-a exprimat dorința de a fi eliberat de această (deja) veche suferință, grație marelui vindecător din Palestina.

Porecla regelui era UKKAMA, sau mai degrabă ukkama, adică „cel negru", care în greceşte avea să devină Uhama sau Uhanics. (A se compara cu: ASSEMANI, Bibliotheca orientalis, Roma 1719, cartea 1, col. 240).

Majoritatea autorilor ecleziastici consideră că această corespondenţă dintre Iisus şi regele Abgar este neîntemeiată din punct de vedere istoric. De exemplu, Edgar HENNECKE a scris în lucrarea sa „Neutestamentliche Apokryphen", ediţia a 2-a, Mohr, Tubingen 1924, p. 2: „Iisus nu a lăsat nici o însemnare autografă. Există doar o legendă locală din secolul al III-lea care îi atribuie o corespondenţă."

Aceasta afirmaţie se sprijină pe pretinsul Decretum Gelasianum, emis de Biserica francă, ce conţine o listă a „cărţilor primite şi neprimite". Decretul trece respectiva corespondenţa în rândul cărţilor apocrife neprimite. După toate probabilităţile, acest refuz se bazează pe opinia Părintelui Bisericii latine, sfântul Augustin, potrivit căruia nu există nici o scrisoare autentică a lui Iisus (A se compara cu: Augustin, contra Faust, 28, De consensu evangelistarum, L, 7, 11).

Este oare acest refuz cu adevărat întemeiat? -Absolut deloc!

In Biserica siriană, tradiţia corespondenţei lui Iisus cu regele Abgar era considerată drept o realitate indiscutabilă. Acest fapt este atestat de mai multe documente siriene datând din vremea primilor creştini. Liturghia siriană evocă această corespondenţa ca un dat istoric. „Doctrina Addai[2]" (secolul al IV-lea) preia vechea Tradiţie şi o dezvoltă. Se cuvine să remarcăm că la Edessa, înainte de anul 170, exista o importantă comunitate creştină. Trebuie deci să admitem că apostolii creştinismului au sosit acolo foarte timpuriu şi au găsit inimi gata pregătite să primească învăţătura lui Iisus Gristos. (A se compara cu: Bibliotheca orientalis, cartea 1, col. 393; şi Dicţionarul de teologie catolică, cartea 1, col. 68-72). - Rubens Duval indică, de asemenea, în lucrarea sa „Istoria politică, religioasă şi literară a Edessei" (Extras din Jurnalul asiatic, Paris, 1892, p.81), că străvechea tradiţie a corespondenţei lui Iisus cu Abgar a avut, întotdeauna, un larg ecou în Orient.

Insă cel mai faimos martor al autenticităţii corespondenţei lui Iisus cu Abgar este Eusebiu din Cezareea (f339). „Eusebiu se află la hotarul dintre două epoci. Cultura sa, interesul său pentru trecut şi opera sa de sinteză îl situează printre Părinţii de dinainte de Niceea[3]; ca episcop responsabil de politica Bisericii, el face parte din noua epocă constantini-ană. Născut în Palestina, probabil în Cezareea, în jurul anului 263, Eusebiu a primit de la Pamfil, în cadrul şcolii întemeiate de Origene, o educaţie deosebit de vastă şi de completă.

„Eusebiu a devenit episcop al Cezareei în 313 şi, graţie erudiţiei sale, a exercitat o mare influenţă asupra împăratului Constantin. El va rămâne, de-a pururi, cel mai mare istoric al antichităţii creştine. Lucrarea sa principală este cunoscuta Istoric a Bisericii, în zece volume, care se întinde de la întemeierea Bisericii şi până Ia victoria lui Constantin asupra lui Licinus (324). Eusebiu nu s-a avântat în dezvoltări ale unei Istorii metodice a Bisericii; esenţa operei sale constă într-o acumulare de materiale, în care faptele istorice, citatele din literatura creştină şi evenimentele se succed într-o ordine cronologică, încă dinainte de persecuţiile declanşate de Diocletian (303), lucrarea sa fusese publicată în şapte volume. Evenimentele, decisive pentru mersul Istoriei, care s-au succedat rapid, l-au forţat pe Eusebiu să-şi completeze opera. In secolul al IV-lea, Istoria Bisericii a fost tradusă în siriană şi apoi în armeană. In 403, Rufmus a tradus-o în latină şi a completat-o printr-o expunere a faptelor ulterioare până în 395." (Berthold Altaner: Patrologie, editura Herder, Freiburg im Breisgau, 1938, p.141-143).

Potrivit lui C. Verschaffel (Dicționarul de teologie catolică, cartea 5, partea a 2-a, col. 1528), îl putem considera pe Eusebiu drept un adevărat „Herodot al creştinismului" şi un „părinte al Istoriei Bisericii". Cunoştinţele sale istorice referitoare la perioada primelor veacuri creştine erau incomparabile.

Tocmai acest specialist în Istorie, Eusebiu din Cezareea, este cel care ne oferă un raport detaliat despre corespondența lui Iisus cu regele Abgar. El scrie, la sfârşitul primei cărți a Istoriei Bisericii (Migne, Patrologie greacă XX, 121-124; 136; 137), că a găsit această corespondență în arhivele cetății Edessa. Documentele istorice legate de evenimentele marcante ale cetății Edessa, în special cele din timpul domniei lui Abgar, erau păstrate cu grijă în arhivele regale. Eusebiu menționează că a tradus el însuşi în greceşte anumite părți ale acestei corespondențe scrise în siriană.

Eusebiu îşi încheie relatarea cu traducerea primelor două scrisori. Luând cunoştință de Istoria Bisericii, nu putem decât regreta faptul că această corespondență nu a fost publicată în întregime de către Eusebiu. Trebuie totuşi să admitem că Eusebiu îşi propusese să prezinte numai faptele istorice şi să aducă dovezi clare care să le ateste. Lucrarea sa ar fi devenit supraîncărcată dacă ar fi adăugat toate aceste documente străvechi. Insă el citează sursele, indică unde se pot găsi documentele citate pentru ca cititorul să poată efectua ulterior un studiu exhaustiv asupra lor. în cazul de față, el precizează că aceste scrieri sunt accesibile în arhivele publice ale Statului Edessa.

Eusebiu mai adaugă, pe lângă citarea acestor două scrisori, o relatare despre activitățile misionare ale unui anume Tadeu (sau Adeu) care se pare că a fost unul dintre cei doisprezece apostoli ai lui Iisus şi a fost trimis la Edessa de către apostolul Iuda sau Toma pentru a propovădui acolo Evanghelia. Se pare că acest Tadeu este cel care i-a adus regelui Abgar învățătura lui Iisus Cristos şi care 1-a vindecat, după care a predicat Evanghelia cu o atât de mare putere încât majoritatea populației s-a convertit.

Detaliile menționate sunt şi ele redate în „Doctrina Addai". Acest document, publicat în limba siriană, conține şi el primele două scrisori ale lui Abgar şi ale lui Iisus şi menționează chiar faptul că un mesager al lui Abgar a pictat pentru stăpânul său portretul lui Iisus.

Orice creştin care-L iubeşte pe Domnul nu va putea decât să regrete faptul că, din toată corespondența Sa cu Abgar, documentele istorice se limitează doar la reproducerea primelor două scrisori. Din păcate, străvechile documente din arhivele regale ale Edessei au dispărut în decursul evenimentelor şi războaielor care au zguduit această regiune.

Şi totuşi, nimic din ceea ce Iisus, Dumnezeu şi om, a propovăduit pe pământ prin Cuvântul Său şi prin Faptele Sale, nu avea să fie pierdut pentru totdeauna. In mod providențial, întreaga operă de mântuire pe care Domnul nostru a săvârşit-o trebuie să fie transmisă, în cele mai mici detalii, Omenirii Noi.

Scrisorile necunoscute ale lui Iisus către Abgar Ukkama, regele Edessei, în integralitatea lor, i-au fost deci dictate de către divina voce interioară scribului lui Dumnezeu, Jakob Lorber. Nu mai insistăm asupra importanței revelațiilor primite de Jakob Lorber. Am reuşit să stabilim faptul că primele două scrisori nu reprezintă o traducere a unui text dat în limba siriană, greacă sau latină. Acest text, dictat şi scris în limba germană, alcătuieşte, împreună cu celelalte scrisori revelate acum, un ansamblu perfect coerent. Putem constata de altfel că textul primelor două scrisori dictate de Domnul lui Jakob Lorber corespunde până în cele mai mici detalii textului grecesc redat de Eusebiu; în vreme ce textul din „Doctrina Addai" prezintă câteva fraze suplimentare.

Scrisorile necunoscute ale lui Iisus se prezintă ca o Evanghelie prescurtată. Acestea conțin învățăturile cele mai importante ale mesajului spiritual a lui Iisus şi o scurtă expunere a mântuirii noastre prin intermediul Sacrificiului Crucii. Aşadar, corespondența lui Iisus cu Abgar poate fi considerată ca o „Mică Evanghelie" care revelează Iubirea Tatălui Ceresc în integralitatea sa. Prin învățătura, scrificiul şi glorioasa Sa înviere, ne oferă darul cel nepreţuit al atingerii stării de Copil al lui Dumnezeu.

Editorul

I. SCRISOAREA LUI ABGAR CĂTRE DOMNUL IISUS

1.Abgar, domnitor la Edessa, lui Iisus bunul Mântuitor, care a apărut în regiunea Ierusalimului, Salutare!

2.Am auzit vorbindu-se despre tine şi despre vindecările pe care le săvârşeşti fără leacuri şi fără plante. Căci se spune că le redai orbilor vederea, paraliticilor vlaga mădularelor, că-i purifici pe leproşi, alungi spiritele necurate, îi vindeci pe cei ce suferă de boli cronice şi, în sfârşit, că-i învii chiar şi pe cei morți.

3.Auzind aceste lucruri despre tine, am cugetat în sinea mea că nu poate fi adevărată decât una din două: sau tu eşti Dumnezeu pogorât din cer sau, pentru a putea săvârşi asemenea minuni, eşti cel puțin un Fiu al marelui Dumnezeu!

4.Iată de ce te rog, prin această epistolă, să binevoieşti să mă vindeci de boala de care sufăr.

5.Am mai auzit spunându-se că evreii cârtesc împotriva ta şi vor să te piardă. Or cetatea mea, micuță fără îndoială, este bine rânduită şi va fi de-ajuns pentru noi doi. Vino dar la mine, dragă prietene Iisus, si rămâi în cetatea si în țara mea. Căci toată lumea de aici te va purta în slavă şi te va păstra în inima sa! Te aştept, cu inima plină de dor şi nerăbdare!

6. Trimisă prin credinciosul meu servitor Brachus.

RĂSPUNSUL DOMNULUI IISUS

1. Fericit eşti tu, Abgar, căci fără să Mă fi văzut, tu ai Credință! Căci stă scris despre Mine că cei ce Mă vor vedea nu vor crede în Mine, pe când cei ce nu Mă vor vedea vor crede si vor avea viată veşnică!

2. Dar cât despre, aşa cum Imi scrii, venirea Mea lângă tine deoarece aici, în țara lui Iuda, voi fi prigonit, îți spun: este necesar ca toate pentru care am venit în această lume să se împlinească în acest loc şi ca Eu Insumi, după ce peste puțină vreme toate se vor săvârşi asupra Mea, să Mă ridic înapoi la Cel din care ieşit din toată Veşnicia.

3.Dar fii plin de răbdare în uşoara ta suferință. De îndată ce Mă voi ridica înapoi la Cer, voi trimite la tine un ucenic ca să te vindece de boală şi ca să-ți dea adevărata sănătate ție şi tuturor celor care sunt alături de tine!

4.Scrisă de Iacob, ucenic al Domnului Iisus Cristos, trimisă din regiunea Ghenizaret şi încredinţată lui Brachus, mesager al regelui.

5.La puţin timp după ce Abgar a primit acest ceresc răspuns, s-a întâmplat ca Prinţul moştenitor, fiul cel mai mare al acestui rege, să fie atins de o febră mortală pe care medicii din Edessa au socotit-o de nevindecat. Nefericitul Abgar a căzut pradă disperării. In durerea lui el I-a scris din nou bunului Mântuitor.

II.
A DOUA SCRISOARE A LUI ABGAR CATRE DOMNUL IISUS

1.Abgar, biet domnitor în Edessa, lui Iisus bunul Mântuitor care a apărut în regiunea Ierusalimului, salutare şi slavă divină!

2.O Iisuse, bunule Mântuitor! Vezi, fiul meu mai mare, prinţul moştenitor, care se bucura dincolo de orice măsură de venirea ta în cetatea mea, se află în pragul morţii. O febră rea 1-a doborât şi ameninţă neîncetat să-i curme viaţa! Dar eu ştiu, după cum m-a încredinţat mesagerul, că tu vindeci de la distanţă asemenea bolnavi, fără leacuri, ci numai cu Cuvântul şi Voia ta! O Iisuse, bunule Mântuitor, fără îndoială Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt, dă-i înapoi fiului meu, care te iubeşte atât de mult încât ar fi în stare să-şi dea viaţa de dragul tău, sănătatea deplină prin puternicul Cuvânt al Voinţei Tale!

3.O Iisuse, bunule Mântuitor! Nu mă refuza de această dată, pe mine care sunt şi eu bolnav, vorbindu-mi despre vremurile ce vor urma după înălţarea ta la cer. Ci vino, sari neîntârziat în ajutorul fiului meu!

4.Scrisă în cetatea mea, a Edessei, trimisă prin acelaşi credincios mesager.

RĂSPUNSUL DOMNULUI IISUS
la cea de-a doua scrisoare a lui Abgar

1.Abgar, mare este Credinţa ta! Şi graţie credinţei tale, fiul tău s-ar putea vindeca. Dar cum am găsit în tine mai multă Iubire decât în Israel, voi face pentru tine mai mult decât dacă mi-ai fi dăruit doar credinţă.

2.Vezi, Eu, Domnul întregii Veşnicii, care-i învăţ acum pe oameni şi-i scap de moartea veşnică, am să-i dăruiesc fiului tău viaţa veşnică chiar înainte de înălţarea Mea, pentru că fără a Mă vedea şi fără a Mă cunoaşte şi înainte de a afla despre viitoarele Mele suferinţe pentru toţi oamenii, el M-a iubit din toată inima sa. Aşadar, dragul meu Abgar, îţi vei pierde fiul în trup, dar îl vei câştiga de mii de ori în spirit în împărăţia Mea veşnică.

3.Să nu cumva să crezi că, murind, fiul tău chiar va muri! Nicidecum, ci când va muri, de-abia atunci se va trezi din somnul cel de moarte al acestei lumi la adevărata viaţă veşnică în Impărăţia Mea, care este spirituala si nu trupeasca.

4.De aceea nu fii tulburat în sufletul tău! Ci priveşte şi ascultă în tăcere: numai Eu sunt Domnul şi în afară de Mine, nu este altul! De aceea Eu acționez în deplină libertate. Şi nimeni nu poate să-Mi spună: fa aceasta sau nu face aceea!

5.Dar ceea ce fac Eu acum şi ceea ce îngădui - astfel, să fiu prigonit ca un om fără putere - Eu prevăzusem chiar înainte de facerea acestui pământ şi înainte ca soarele, luna şi stelele să-şi răspândească lumina. Căci pentru asta am ieşit Eu din Tatăl care este în Mine, aşa cum Eu sunt în El. Tatăl este Cel mai înalt căci El este Iubirea din Mine, Voința din Mine. Spiritul care emană din Mine şi se îndreaptă spre Tatăl este preasfânt. Şi Eu sunt toate acestea, Eu care ti le destainui.

6.Asadar nu fii tulburat, acum ca stii cine este Cel ce ti-a revelat aceste lucruri.Pastreaza insa tacerea asupra lor, pana cand voi fi rastignit de evrei, lucru de care vei fi anuntat de indata ce se va intampla.Altminteri (daca ai vorbi inainte de soroc) lumea s-ar prabusi inainte de vreme.

7.In zilele urmatoare va sosi in cetatea ta un tanar baiat sarac.Gazduieste-l si astfel Imi vei bucura inima si fa-i bine deorece Eu ii daruiesc fiului tau o gratie atat de mare, de a-l trimite inaintea mea, datorita iubirii sale, acolo unde ma voi duce si Eu dupa ce voi fi rastignit.Amin.

8.Scrisa in Cana Galileii de ucenicul Ioan si trimisa prin mesagerul regelui.

III.
A TREIA SCRISOARE A LUI ABGAR CĂTRE DOMNUL IISUS

1.Abgar, mic domnitor în Edessa, lui Iisus bunul Mântuitor care a apărut în ținutul Ierusalimului, toată slava în vecii vecilor!

2.Grație minunatei şi miraculoasei scrisori pe care tu, Domnul Dumnezeu Cel veşnic, ai trimis-o în nesfârşita ta bunătate întru prea mare mângâiere, a mea şi a fiului meu, înainte de această scrisoare pe care ți-o trimit astăzi, am recunoscut în mod neîndoielnic că Iubirea supremă sălăşluieşte în tine. Dacă n-ar fi aşa, ar fi cu neputință ca tu, singurul Dumnezeu al tuturor cerurilor şi al acestui pământ, să-mi fi adus o asemenea alinare mie, care nu sunt decât un vierme în fața ta, atunci când ți-am vorbit de fiul meu care te iubeşte mai presus de orice. Nu-mi stă în puteri, o Doamne, să-ți mulțumesc altfel decât dăruindu-ți recunoştința mea şi cea a fiului meu, prosternându-mi nimicnicia în țărână în fața Numelui tău preasfânt. Te implor, acceptă recunoştința noastră drept chezăşie a înflăcăratei noastre Iubiri, şi aminteşte-ți de-a pururi de noi în nespusa ta indurare!

3.Iubirea pe care ți-o poartă fiul meu cel atât de bolnav a trezit în mine, acum câteva zile, o scumpă dorință. Doamne, iartă-mă dacă în această scrisoare ți-o împărtăşesc. Ştiu bine că gândurile noastre îți sunt cunoscute chiar înainte ca eu şi fiul meu să le fi formulat. Iti scriu totuşi asa cum îi scrii unui om si o fac la sfatul acestui tânăr sărac pe care mi l-ai recomandat şi care se bucură acum de belşugul casei mele. El mi-a spus că fiecare trebuie să te abordeze astfel, dacă doreşte să obțină ceva de la tine.

4.Acest tânăr afirmă că te-a văzut. El îmi pare a avea un dar al descrierii foarte simplu, dar după socoteala mea, adevărat şi cuviincios. Acest tânăr, care îmi este drag datorită talentului său, ne-a descris spre marea noastră bucurie înfăţişarea ta în mod

atât de limpede, încât mie şi fiului meu, care încă mai trăieşte deşi este foarte slăbit, ni se părea că te avem cu adevărat în fața ochilor. In oraşul meu se află un foarte mate pictor. Urmând indicațiile tânărului el ți-a făcut imediat portretul până la bust. Această imagine a fost pentru mine şi pentru fiul meu o surpriză, cu atât mai fericită cu cât tânărul sărac a confirmat că Tu, o Doamne, ai această înfățişare.

5.Profit deci de această ocazie pentru a-ți trimite propriul tău portret prin credinciosul purtător al scrisorii mele de recunoştință, ca să-1 examinezi si să-mi spui prin mesager dacă într-adevăr acest tablou iti seamana.

6.O Doamne Iisuse, bunule Mântuitor al tuturor oamenilor, nu te mânia pe noi! Căci nu o deşartă curiozitate, ci o pură şi mare iubire pentru tine ne-a îndemnat să punem să se facă această preascumpă comoară a inimilor noastre, pentru a ne putea face o idee despre tine, care ne umpli până în străfunduri cu Iubirea ta şi care eşti cea mai mare bogăție, cea mai mare mângâiere şi cea mai frumoasă podoabă a inimilor noastre în viață şi în moarte!

7. O Doamne, nu înceta niciodată să-ți aminteşti de noi în inima ta. Facă-se Voia ta Sfântă!

RĂSPUNSUL DOMNULUI IISUS
la cea de-a treia scrisoare a lui Abgar
Răspuns expediat prin acelaşi mesager al regelui
într-un interval de zece zile

1.Binecuvântarea, Iubirea şi Grația Mea să fie cu tine, dragul Meu fiu Abgar.

2.Aici, în Iudeea, Eu rostesc adeseori aceste cuvinte pentru cei pe care-i scap de tot felul de suferințe trupeşti: „Credința ta te-a salvat". Dar încă n-am întrebat pe nimeni: „Mă iubeşti?" Şi încă nimeni nu Mi-a spus din străfundul inimii sale: „Doamne, te iubesc".

3.Dar tu, cu mult timp înainte, fără să Mă fi văzut, ai crezut că Eu sunt Unicul. Iar acum Mă iubeşti ca un om care şi-a săvârşit deja re-naşterea prin focul Spiritului.

4.O Abgar, Abgar, dacă ai şti şi ai putea înțelege cât de mult te iubesc din această cauză şi ce bucurie îi aduci inimii Mele eterne de Tată, ai fi copleşit de o prea mare fericire, astfel că nici n-ai mai putea trăi.

5.Fii statornic în credința ta când vei auzi vorbele ce le vor spune evreii cei rai despre Mine, ei care mă vor da în curând pe mâna călăilor. Căci dacă atunci când le vei auzi nu te vei poticni, vei fi în chip spiritual primul, după fiul tău, care vei lua parte la învierea Mea din morți.

6.Cu adevărat, cu adevărat îți spun: cei ce cred în Cuvântul Meu, cei ce cred că învățătura Mea vine de la Dumnezeu, aceia vor învia în ziua de apoi, când flecare îşi va primi dreapta judecată. Dar cei ce Mă iubesc nu vor gusta moartea. Căci iute ca gândul, eivor fl transfigurați din această lume a cărnii în luminoasa viață veşnică şi vor rămâne alături de Mine, Tatal lor Cel veşnic. Dar păstrează aceste Cuvinte în taină până la învierea Mea!

7.Numai după aceea un apostol va veni la tine, asa cum te-am înştiințat în prima Mea scrisoare şi, cu excepția fiului tău care va intra fără durere în împărăția Mea, el îți va aduce ție şi întregii tale case sănătatea trupească şi spirituală.

8.Cât despre asemănarea dintre înfăţişarea Mea si portretul adus de trimisul tău, chiar el, acest mesager care Mă vede pentru a treia oară, te va informa cel mai bine. Cel ce doreşte o imagine a Mea cu intenţia pe care o exprimi tu nu păcătuieşte. Căci Iubirea rabdă totul. Dar vai de cei ce vor voi să facă din chipul Meu un idol! Păstrează Şi acest portret în taină.

9.Scrisă în Iudeea de unul din discipolii Mei aproiat inimii mele şi trimisă prin acelaşi mesager

10.Binecuvântările Mele sa fie în casa ta! Amin.

IV.
A PATRA SCRISOARE A LUI ABGAR CĂTRE DOMNUL IISUS

1.Abgar, mic domnitor în Edessa, către Iisus bunul Mântuitor şi Atoateizbăvitor care a apărut în ţinutul Ierusalimului şi care acum este prigonit de la un capăt al ţarii la altul de evreii proşti şi orbi care nu recunosc Lumina sfântă cea dintâi, soarele sorilor în mijlocul lor!

2.O bunul meu Mântuitor Iisus, cu adevărat s-a împlinit pentru dragul meu fiu ceea ce tu, o Doamne, ai prezis în cea de-a doua scrisoare a ta. El a murit acum câteva zile şi pe patul de moarte m-a implorat cu ochii în lacrimi să port în inimă şi să-ţi exprim recunoştinţa sa cea mai profundă pentru că l-ai făcut să părăsească această lume fără nici cea mai mică durere şi fără urmă de teamă de moartea trupului său.

3.Cu adevărat, el a strâns de mii de ori la piept chipul tău. Ultimele sale cuvinte au fost: „O tu, bunul meu Tată Iisus, o Iisuse, Iubire nesfârşită, singurul care eşti adevărata viaţă în vecii vecilor, tu care acum umbli ca un fiu al omului în mijlocul celor pe care Atotputernicia Ta i-a chemat la viaţă dându-le chip şi suflare - da, numai tu eşti Iubirea mea în veci! -Trăiesc, trăiesc, trăiesc datorită Ţie, în Tine - de-a pururi!!!"

4.După ce a rostit aceste cuvinte, iubitul meu fiu a murit. Cred că ştii prea bine, o Doamne, că sfârşitul pământesc al fiului meu a fost astfel şi că eu şi toată casa mea l-am plâns din belşug. Iţi scriu însă toate acestea ca un om către alt om, pentru că fiul meu muribund şi-a dorit-o cu înflăcărare.

5.O Doamne, iartă-mă, pe mine care nu sunt decât un biet păcătos înaintea ta, dacă te deranjez cu o a patra scrisoare şi dacă pricinuiesc astfel o perturbare în munca ta preasfântă.

6.In încheiere, îndrăznesc să adaug această rugăminte: nu-mi lua mângâierea ta. Căci plecarea fiului meu m-a scufundat într-o mare tristeţe de care nu pot scăpa, în ciuda celor mai ferme şi puternice eforturi de voinţă. De aceea Te rog, bunule Mântuitor, Tu, Cel mai bun Tată în vecii vecilor, binevoieşte să mă uşurezi de această mare durere. Dar facă-se nu voia mea, ci Voia Ta preasfântă.

RĂSPUNSUL AUTOGRAF AL DOMNULUI IISUS
la cea de-a patra scrisoare a lui Abgar
scrisă în limba greacă, pe când epistolele precedente fuseseră scrise în limba ebraică

1.Dragul Meu fiu şi frate Abgar, Eu ştiu totul despre fiul tău. Mă bucur nespus că a avut un sfârşit atât de frumos în această lume, şi un început cu mult mai frumos în împărăția Mea.

2.Bine faci că-1 plângi puțin. Căci, vezi tu, oameni buni sunt puțini pe acest pământ. Dar cei care sunt precum fiul tău merită cu adevărat să fie plânşi.

3.Vezi, Eu însumi vărs o prețioasă lacrimă pentru el. Astfel au fost create toate universurile, dintr-o lacrimă a ochilor Mei. Iar noile ceruri vor fi întemeiate în acelaşi mod.

4.Iți spun, lacrimile vărsate pentru un lucru bun au o foarte mare valoare în Cer. Ele sunt cele mai prețioase giuvaeruri care-L împodobesc în veci de veci. Dar lacrimile cele rele, de ură, de pizmă şi de mânie întăresc infernul în încremenirea sa.

5.Vei fi mângâiat, pentru că eşti supărat pentru cel care este bun. Mai păstrează încă puțin această tristețe, până când Mă vei plânge pentru puțin timp. Apoi va sosi apostolul Meu care te va izbăvi de toate.

6.Fii de acum înainte plin de milostenie şi vei afla multă milă. Nu uita s-o manifeşti față de cei săraci, căci ei sunt cu toții laolaltă frații Mei. Ceea ce le vei dărui lor, Mie îmi vei dărui, iar Eu ți-o voi întoarce însutit.

7.Caută adevărata măreție - adică împărăția Mea - astfel ți se va dărui şi puținul acestui pământ. Dar dacă nu cauți decât ceea ce este neînsemnat, nu vei putea fi considerat vrednic de adevărata măreție.

8.(In temnița regatului tău) tu ții un criminal care, în virtutea înțeleptelor tale legi, a meritat moartea. Dar Eu îți spun: Iubirea şi iertarea prețuiesc mai mult decât înțelepciunea şi dreptatea. Poartă-te cu el potrivit Iubirii şi potrivit compasiunii, şi astfel vei fi una cu Mine şi cu Cel care este în Mine şi din care am ieşit pentru a fi un om asemeni ție. Amin.

9.Scrisă de mâna Mea la Capernaum şi trimisă prin mesagerul tău.

V.
A CINCEA SCRISOARE A LUI ABGAR CĂTRE DOMNUL IISUS
scrisă la trei săptămâni după răspunsul Domnului la cea de-a patra scrisoare

1.Abgar, un mic domnitor din Edessa, către Iisus bunul Mântuitor care, în ținutul evreilor, a apărut precum Lumina cea dintâi şi veşnica Forță a creației care reînnoieşte Cerurile, lumile şi creaturile, şi care cu toate acestea nu este recunoscut de cei dintâi chemați, ci de către cei ce tânjesc de mii de ani în întuneric. Lui ne închinăm şi-L slăvim, noi copiii nopții!

2.O Doamne, care muritor ar putea înțelege imensitatea Iubirii tale pentru noi oamenii care nu suntem decât creaturile tale, această Iubire prin care tu vrei să reînnoieşti toate lucrurile, în timp ce urmezi o cale care, potrivit puterii mele omeneşti de înțelegere, pare aproape imposibilă şi de negândit din partea lui Dumnezeu.

3.Fiind prezent pe acest pământ, pe care l-ai putea nimici dintr-o singură suflare a gurii tale, ca un simplu om printre oameni, în acelaşi timp tu cârmuieşti şi menții prin Divinitatea ta interioară întreg necuprinsul! Şi fiecare graunte de nisip al pământului, fiecare strop de apă al mării, soarele, luna şi nenumăratele stele se supun vocii atotputernice a Inimii tale, care este centrul etern al tuturor lucrurilor şi al tuturor creaturilor în infinit.

4.O, cât de fericiți sunt ucenicii tăi că te pot recunoaşte în deplina lumină a spiritului lor, în vreme ce eu, biet păcătos, nu. pot s-o fac decât în noaptea mea!

5.Dacă picioarele mele nu ar fi fost paralizate, de mult as fi venit alături de tine. Insă bietele mele picioare mi-au devenit o piedică în calea unei asemenea fericiri. Dar acum, o rabd cu umilință de vreme ce Tu însuți, o Doamne, m-ai aflat pe mine, biet neştiutor, îndeajuns de vrednic pentru a-mi vorbi din carte şi a mă învăța atâtea minunății, pe care în afară de tine, Doamne, nici un om n-ar şti să le înfățişeze.

6.Inainte, ce puteam eu să ştiu despre viața de după moarte? Nicii un înțelept din lumea aceasta n-ar fi putut să-mi desluşească acest mister. E adevărat că există o nemurire poetică în politeismul nostru, dar ea seamănă cu realitatea precum un vis deşart în care am umbla desculți pe mare şi cu barca pe uscat.

7.Dar Tu, o Doamne, ne-ai arătat în Cuvânt si în faptă cum, dupa moartea trupului nostru cel atât de firav, o viață a Spiritului desăvarsită, adevărată, total, liberă începe si dăinuie de-a pururi nestramutată.

8.De aceea eu socotesc că este neapărat necesar să-ți prezint prin această misivă mulțumirile de cuviință, dar care de fapt nu sunt decât o nimica toată față de Grația pe care mi-o acorzi.

9.Dar ce-aş putea eu să-ți dau, o Doamne, ce tu să nu-mi fi dat deja dinainte?

10.Eu cred că o adevărată mulțumire exprimată din inima este ceea ce i se potriveşte cel mai mult omului - căci nerecunoştința îi aparține, fără îndoială, pe de-a-ntregul. Iată de ce, o Doamne, nu-ți pot oferi decât acest umil „mulțumesc" - dar cu convingerea absolută câ sunt de-acum gata să institui imediat în mica mea Țară tot ce vei binevoi să-mi porunceşti.

11.Astfel, conform dorinței tale, nu numai că l-am scos din temniță pe marele criminal de stat, ci l-am şi primit la şcoala şi la masa mea. Cât despre a şti dacă am acționat corect sau dacă - după cum se spune - am făcut prea mult, judecata mea omenească nu-mi este de ajuns. Mă adresez Ție şi în această privință, o Doamne, ca să-mi acorzi o îndrumare concretă.

12.Spre Tine se îndreaptă, Doamne Iisuse, toată Iubirea, recunoştința şi supunerea mea filială! Facă-se voia ta!

RĂSPUNSUL DOMNULUI IISUS
la cea de-a cincea scrisoare a lui Abgar

1.Ascultă-mă, preaiubitul Meu fiu şi frate Abgar, am acum şaptezeci şi doi de Apostoli, dar toţi laolaltă nu au o perspicacitate la fel de mare ca a ta care eşti un păgân şi care nu M-ai văzut, nici pe Mine si nici unul din numeroasele miracole înfăptuite de la întruparea şi naşterea Mea.

2.Rămâi deci plin de speranţă. Căci va sosi vre-mea, şi deja este, când le voi lua Lumina Copiilor cărora voiam să le-o dau şi v-o voi dărui în toată plenitudinea vouă, păgânilor! Căci de o vreme am găsit printre păgânii care trăiesc aici, greci şi romani, mai multă Credinţă decât se poate afla în tot Israelul. Iubirea şi umilinţa sunt însuşiri ale inimii omeneşti care le-au devenit complet străine evreilor, pe când nu de puţine ori ele pot fi descoperite în întreaga lor plenitudine la voi.

3.Ceea ce le voi lua Copiilor pentru a vă da vouă, este împărăţia Mea de aici [din această lume] şi în vecii vecilor. Iar Copiii vor fi nevoiţi să se hrănească cu gunoaiele acestei lumi.

4.Ai vrea să impui voinţa Mea ca lege în Ţara ta? Deocamdată aceasta nu va fi. Pentru orice lucru, este necesar să aştepţi o anumită maturizare. Legea Mea nu este alta decât Iubirea. Dacă vrei să institui ceva al Meu în Ţara ta, introdu încă de pe acum această lege a Iubirii, şi astfel voinţa Mea îţi va părea blândă. Căci voinţa şi legea Mea sunt Una, la fel cum Eu şi Tatăl suntem pe deplin Unul.

5.Fără îndoială că există în voinţa Mea anumite lucruri pe care tu nu le poţi încă înţelege. Când apostolul Meu va veni la tine, el te va îndruma în toate, şi atunci Duhul lui Dumnezeu se va pogorî asupra ta şi te va învăţa toate cele.

6.In ceea ce-l priveşte pe criminal, ai procedat foarte bine. Căci, vezi tu, şi Eu fac la fel pentru voi, păgânii. Fie ca fapta ta să-ţi fie o oglindire a ceea ce fac eu acum şi a ceea ce voi face mai târziu în plenitudine.

7.Iţi scriu acestea pentru liniştea şi fericirea ta.

VI.
A ŞASEA SCRISOARE A LUI ABGAR
CĂTRE DOMNUL IISUS
scrisa zece săptămâni mai târziu

1.Abgar, mic domnitor în Edessa, către Iisus bunul Mântuitor, toată slava Celui care a apărut în ţinutul Ierusalimului ca un Izbăvitor pentru toate popoarele însufleţite de o inimă curată şi care au voinţa de a-şi rândui viaţa potrivit Cuvântului Său!

2.Doamne, iartă-mi marea îndrăzneală şi sfruntata insistenţă. Dar tu ştii bine că cei mai buni medici au fost întotdeauna cei mai preţuiţi printre oameni, pentru că ei au avut mereu cele mai temeinice cunoştinţe asupra lucrurilor naturii, fapt pentru care toţi li se adresau cu precădere lor în cazul unor fenomene naturale extraordinare ca să obţină de la ei o lămurire, oricât ar fi fost ea de firavă. La ce înălţime infinită, mai

presus de toți medicii experți în ştiințe naturale te afli tu, de vreme ce tu eşti nu numai medicul expert în toate, ci în acelaşi timp şi Creatorul şi Domnul etern al întregii naturi!

3.Aşadar, numai ție pot să-ți înfățişez nemaipomenitul necaz care s-a abătut acum peste Țara mea, şi te rog din străfundul inimii mele să ne scapi de această năpastă fără de seamăn.

4.Aşa cum o ştii prea bine de mult timp, acum zece zile s-a făcut simțit aici un cutremur de pământ care, slavă Ție, nu a lăsat nici o urmă deosebită. Totuşi, la câteva zile după acest cutremur de pământ, toate apele s-au tulburat. Iar cei care au băut din ele au fost cuprinşi de dureri de cap şi şi-au pierdut mințile.

5.Am luat imediat o hotărâre strictă, interzicân-du-le tuturor să folosească apa până când nu voi autoriza din nou întrebuințarea ei. In tot acest răstimp, toți cetățenii Statului meu trebuiau să vină la mine la Edessa, unde aveau să primească vin şi apă, pe care o aduc cu corăbiile de la o distanță destul de mare.

6.Cred că n-am procedat rău, de vreme ce acest lucru mi-a fost dictat numai de iubirea şi compasiunea mea sincera pentru poporul meu. De aceea te rog, o Doamne, cu toată umilința şi durerea inimii mele, să binevoieşti să ne scapi, pe mine şi pe poporul meu, de acest necaz.

7.Căci vezi tu, apa nu se limpezeşte şi efectele sale dezastruoase rămân aceleaşi. O Doamne, ştiu că toate Puterile, bune şi rele, îți sunt supuse şi trebuie să asculte cel mai mic semn al tău, te implor, ai milă de mine şi binevoieşte să mă scapi de această calamitate de dragul nefericitului meu popor! Facă-se divina şi sfânta Ta voință.

8.Când Domnul a luat cunoştință de această scnsoare, El s-a mâniat în sinea Lui şi a rostit precum tunetul: „O Satana, Satana, cât timp Il vei mai ispiti pe Domnul Tău? Şarpe blestemat, ce ți-a făcut acest popor mic, sărac şi bun, de-1 năpăstuieşti astfel?"

9„Ca să ştii că Eu sunt Domnul tău: Să înceteze imediat răutatea ta în această țară! Amin."

10.„Nu ți-am impus Eu drept condiție să pui la încercare în carnea omului numai ceea ce Eu îți voi îngădui, aşa cum a fost cu Iov? Şi acum, ce faci tu cu pământul Meu? Dacă ai curaj, poți să te legi de Mine! Dar pământul Meu si oamenii care Mă poartă în inimă, lasă-i în pace până la sorocul pe care ți-1 voi acorda pentru ultima ta încercare de Libertate!"

Dupa această exclamaţie,
a fost scris de un apostol acest
RĂSPUNS AL DOMNULUI IISUS
la cea de-a sasea scrisoare a lui Abgar

1Dragul Meu fiu si frate Abgar, nu duşmanul tău, ci numai duşmanul Meu ţi-a pricinuit acest necaz. Pe acest vrăjmaş, tu nu-1 cunoşti, dar Eu îl cunosc de foarte multă vreme.

2.Duşmanul meu este bătrânul şi nevăzutul Prinţ al acestei lumi. Până acum el avea o mare putere nu numai asupra acestui pământ care este sălaşul lui, ci până în slava cerului la stele. Numai că această putere nu va mai dăinui decât puţin timp şi în curând Prinţul acestei lumi va fi biruit.

3.Cât despre tine, tu nu trebuie să te temi de el. Căci în tot ceea ce te priveşte, pe tine şi pe poporul tău, Eu l-am răpus. Foloseşte din nou fără teamă apa ţării tale. Chiar în această clipă, ea a redevenit pură şi sănătoasă.

4.Vezi tu aceasta incercare ti-a fost impusa din cauză că Mă iubeşti. Dar întrucât a crescut în toiul încercării, Iubirea ta a biruit toată puterea iadului, şi iată-te acum eliberat pe veci de asemenea atacuri diabolice.

5.Astfel va sosi vremea când Credinţa va fi pradă unor mari ispite şi va trebui să înainteze prin apă şi foc, dar Focul Iubirii va stinge focul încercării de credinţă şi va face să se evapore apa prin atotputernicia sa.

6.Ceea ce s-a întâmplat în ţara ta în chip natural, multora li se va întâmpla de acum înainte în chip spiritual din cauza învăţăturii Mele. Vor deveni complet smintiţi toţi cei care vor bea din mlaştinile profeţilor mincinoşi.

7.Fie ca toată Iubirea, Binecuvântarea si Gratia Mea să fie asupra ta, frate Abgar! Amin.

VII.
A ŞAPTEA SCRISOARE A LUI ABGAR
CĂTRE DOMNUL IISUS

trimisă Domnului la nouă săptămâni după primirea
celui dc-al şaselea răspuns şi cu cinci zile înainte
de intrarea triumfală în Ierusalim

1.Abgar, mic domnitor în Edessa, Salutare lui Iiius bunul Mântuitor care a apărut în ţinutul Ierusalimului, mântuirea tuturor popoarelor, un Domn şi un Rege înscăunat în veacul vecilor, Dumnezeu al tuturor creaturilor, al tuturor oamenilor şi al tuturor divinităţilor, bune si rele!

2.O Dumnezeule, o Doamne, tu Unicul care îmi umpli inima, absolută chintesenţă a tuturor gândurilor mele, ştiu bine, încă de la prima scrisoare pe care mi-ai trimis-o cu atâta îndurare, că totul trebuie să se împlinească, potrivit propriei şi inexplicabilei tale porunci, din ceea ce evreii cei răi din Ierusalim au uneltit împotriva ta.

3.Imi închipui, în mod neclar, că aşa trebuie sa fie. Dar vei simţi şi tu mai bine decât mine, biată creatură, că, omeneşte vorbind, inima mea care te iubeşt mai presus de orice se revoltă. Urmarea aceste scrisori îţi va arăta că am temeiuri serioase în a-ti înfăţişa aceste simţăminte.

4.In calitate de vasal al Romei şi de rudă apropiată a lui Tiberiu care este împărat (Cezar) la Roma, eu am şi la Ierusalim fidelii mei observatori romani, care supraveghează în mod special casta sacerdotală cea incredibil de orgolioasă. Aceşti observatori mi-au făcut un raport detaliat asupra a ce intenţionează să facă cu tine aceşti trufaşi şi îngâmfaţi preoţi şi farisei.

5.Ei nu se vor mulţumi să te lapideze sau să te ardă conform obiceiului lor, nu, ar fi prea puţin, ci vor să facă din tine o pildă a celei mai sălbatice atrocităţi! Ascultă, o Doamne, aceste fiare feroce cu chip de om vor să te ţintuiască pe cruce cu piroane de oţel şi să te lase atârnat acolo până vei muri pe stâlp în chinuri înspăimântătoare. Iar această culme a ferocităţii omeneşti, ei vor s-o îndeplinească la Pastele viitoare.

6.Oricum ar fi, Doamne, aceste veşti m-au indignat până în străfundul fiinţei mele. Ştiu că nu pentru că te-ai înfăţişat în faţa poporului drept Mesia cel vestit vor să te omoare aceste bestii desfrânate şi despotice; puţin îi pasă, acestei stirpe preoţeşti de hiene! Căci ştiu prea bine că ei nu cred în nici un Dumnezeu şi cu atât mai puţin în Tine, iar între ei nu fac mare caz de nici o blasfemie.

7.Planul lor este cu totul altul. Vezi tu, aceste brute ştiu că Roma le observă cu cea mai severă atenţie din cauza uneltirilor lor ascunse. Iar anul trecut, perspicacele Pilat a desluşit, deşi a fost pregătită cu dibăcie, o încercare de răzmeriţă a înaltei preoţimi, şi [în ziua] de sărbătoare, după cum ştii, a arestat în faţa Pieţei exterioare [a Templului] cam cinci sute de oameni bogaţi şi săraci, din nefericire în majoritate galileeni, şi a pus să li se taie pe loc capetele, ceea ce i-a atras duşmănia lui Irod de vreme ce printre victime se numărau mulţi dintre supuşii săi.

8.Această pildă a făcut mare impresie asupra celor de la Templu. Pentru a repara acest usturător eşec, ei te-au ales pe tine cu intenţia de a te acuza în faţa lui Pilat drept un agitator politic şi de a te desemna drept principalul conducător al precedentei răzmeriţe şi, astfel, ei vor ieşi nevinovaţi în faţa Curţii de la Roma, şi profitând apoi de faptul că Roma îşi va slăbi atenţia, îşi vor urzi mai uşor noile planuri de înaltă trădare, ceea ce de altfel nu le va reuşi în nici un caz. Nu ai nevoie de scrisoarea mea pentru a vedea că sunt văzuţi în adevărata lor lumină de către Roma.

9.Dacă doreşti, o Doamne, un serviciu din partea mea, prietenul tău devotat şi adoratorul tău, voi trimite imediat mesageri rapizi la Roma şi lui Ponţiu. Şi îţi garantez că aceste brute vor cădea în groapa pe care o săpaseră pentru tine.

10.Insă cum acum te cunosc mai bine şi ştiu că nu ai nevoie de nici un sfat omenesc, vei proceda cum ţi se va parea mai bine. Ca om, eu am considerat de datoria mea imediată să te informez cu fidelitate despre această treabă şi despre starea exactă a lucrurilor - adăugând recunoştinţa mea fierbinte pentru Graţia pe care mi-ai acordat-o mie şi poporului meu.

11.O Doamne, fa-mă să înţeleg ce trebuie să fac eu aici pentru tine. Facă-se voia ta preasfântă!

ULTIMUL RĂSPUNS AL DOMNULUI IISUS

1.Fii sigur, dragul Meu fiu şi frate Abgar, că lucrurile se prezintă întru totul aşa cum m-ai anunţat. Cu toate acestea, în ceea ce Mă priveşte, totul trebuie să se împlinească astfel, altminteri nici un om n-ar putea obţine vreodată Viaţa veşnică - lucru pe care tu, desigur, n-ai cum să-1 înţelegi încă, dar pe care-l vei înţelege în curând ca pe o mare taină.

2.Abţine-te deci, deocamdată, să faci demersurile pe care mi le propui cu atâta prietenie pentru dezvinovăţirea Mea. Căci ele ar avea puţini sorţi de izbândă într-o pricină rânduită de eterna Putere a Tatălui care este în Mine şi din care Eu am ieşit ca om.

3.Iar Crucea Mea, de care voi fi pironit, să nu te înspăimânte! Căci, vezi tu, tocmai această cruce va deveni pentru toate veacurile viitoare temelia împărăţiei lui Dumnezeu, şi în acelaşi timp Poarta de intrare în ea.

4.Cât despre Mine, moartea trupului Meu nu va dura decât trei zile. In cea de-a treia zi, Eu voi învia din morţi ca veşnic biruitor al morţii şi al iadului, iar judecata Mea atotputernică se va abate asupra tuturor făptuitorilor de rele.

5.Dar pentru cei care trăiesc după Inima Mea, Eu voi deschide larg Poarta Cerului în faţa ochilor lor.

6.Când, peste câteva zile, vei vedea soarele intunecându-se, aminteşte-ţi atunci că Eu, cel mai bun Prieten şi Frate al tău, voi fi mort pe cruce! Nu fii înspăimântat de asta! Căci totul trebuie să se împlinească astfel, şi nici un fir de păr al celor care sunt cu Mine nu va fi clintit.

7.Dar chiar în clipa când voi învia, vei primi un semn prin care vei afla imediat de învierea Mea.

8.Ţie, dragă frate Abgar, Iubirea, Graţia şi Binecuvântarea Mea! Amin.

COMENTARIU, ANALIZĂ.
ŞI EXPUNERE MISTICA

Restituirea SCRISORILOR NECUNOSCUTE ALE LUI IISUS CĂTRE ABGAR UKKAMA, REGELE EDESSEI, care a avut loc în 1844 prin dictarea Cuvântului divin misticului austriac Jakob LORBER (născut în Steiermark[5] în 1800),

ilustrează în mod admirabil adevărata cale a mântuirii prin Iubirea de Dumnezeu şi a aproapelui predicata de Iisus Cristos.

Trebuie să analizăm aici pe scurt conţinutul acestui monument scriptural unic, căci el constituie un exemplu perfect, printre Scrierile Noului Testament, al manierei vii şi în acelaşi timp blânde şi profunde prin care Dumnezeu îi învaţă pe oameni şi-i atrage la El.

Pentru o informare mai completă în privinţa acestei „corespondenţe", foarte cunoscute în primele veacuri creştine, dispărute ulterior, din care Părintele grec EUSEBIU CEZAREEA prezinta cateva fragmente, rugăm cititorul să revadă introducerea acestei cărţi.

Izvoarele istorice arată că Abgar Ukkama a fost un rege păgân din regiunea Mesopotamiei care, în cursul unei călătorii în Persia realizată în scop pacificator, a căzut grav bolnav; această boală nu s-a vindecat şi în cele din urmă el a devenit infirm, paralizat de ambele picioare. Era deci vorba despre o stare corporală dureroasă, foarte gravă, a unui om ajuns în perioada mijlocie a existenţei sale.

Această stare de suferinţă îl îndeamnă pe păgânul Abgar să-i scrie lui Iisus, despre a cărui faimă de vindecător miraculos vorbeau şi servitorii săi: „Auzind aceste lucruri despre tine, am cugetat în sinea mea că nu poate fi adevărată decât una din două: sau eşti Dumnezeu pogorât din Cer sau, pentru a putea săvârşi asemenea lucruri, eşti cel puţin un Fiu al marelui Dumnezeu! Iată de ce te rog, prin această epistolă, să binevoieşti să mă vindeci de boala de care sufăr... Toată lumea de aici te va purta în slavă! Te aştept, cu inima plină de dor şi nerăbdare!"

Domnul răspunde acestui strigăt de ajutor dictându-i unui ucenic: „Fericit eşti tu, Abgar, căci fără să Mă fi văzut, tu ai Credinţă!"

Intrucât Domnul recunoaşte că Abgar, căzut pradă unei atât de mari suferinţe trupeşti, avea Credinţă, El îl declară „fericit", adică integrat în voinţa lui Dumnezeu şi aflându-şi refugiul în EL

De ce natură era oare Credinţa lui Abgar pentru ca Domnul să-i acorde o atât de mare încredere? Nu era o superficială credinţă oarbă, căci Abgar se informase cu exactitate şi temeinic, prin servitorii săi, despre Mântuitorul evreu, despre minunile înfăptuite de El, despre însuşirile şi sentimentele Sale. Nu era nici o simplă credinţă, o simplă convingere raţională; scânteia divină pe care o purta în el acest domnitor cinstit, încercat şi cu inima curată îl făcuse să înţeleagă că Mântuitorul cel înţelept, bun şi puternic trebuia să fie Dumnezeu sau un Fiu al lui Dumnezeu, şi stârnise, plecând de la profesiunea sa de credinţă, mult „dor şi nerăbdare" în inima sa, prin urmare nu numai o credinţă bazată pe raţiune, ci Credinţa Inimii, adevărata Iubire. Recunoscând acest gen de credinţă, Iisus a putut să-i ofere drept răspuns la apelul său: „Fericit eşti tu, căci ai Credinţă!"

Totuşi, Abgar nu se afla decât la începutul evoluției Credinței şi Iubirii sale. El încă mai credea că Iisus, ca vindecător divin, trebuia să vină personal, în carne şi oase lângă el pentru a-l vindeca. In chemarea sa în ajutor, el nu se gândise decât la propria-i persoană, la propria sa vindecare corporală.

Şi astfel, în prima sa scrisoare, Domnul Iisus îi dă lui Abgar un răspuns surprinzător, care nu avea nimic satisfăcător: „Fii plin de răbdare în uşoara ta suferință. De îndată ce Mă voi ridica înapoi la Cer, voi trimite la tine un ucenic ca să te vindece de boală şi ca să-ți dea adevărata sănătate, ție şi tuturor celor care sunt alături de tine!"

El nu-i oferă regelui vindecarea imediată ci i-o făgăduieşte pentru mai târziu, într-un viitor în care, după moartea Domnului, un ucenic va veni să-l vindece.

Cei mai mulți dintre noi ar fi reacționat astfel la primirea acestui răspuns: Ce mai vindecător! Oricine ar fi putut să-mi vorbească despre o speranță care nu înseamnă nimic! Şi pe deasupra, să fiu fericit datorită Credinței mele? Ce mai, nu e mare lucru de capul acestui vindecător.

Poate că şi în sufletul lui Abgar a existat o primă mişcare de acest gen, însă regele, mai interiorizat datorită suferinței, a auzit curând blândul murmur al vocii lui Dumnezeu în inima sa, aşezând în adevărata sa lumină răspunsul Domnului şi întărindu-şi astfel, prin această încercare, încrederea şi credința.

Atunci când, la puțin timp după aceea, fiul său mai mare, moştenitorul tronului, este atins de o febră mortală, Abgar, în suferința şi disperarea sa, I se adresează din nou lui Iisus, „bunul Mântuitor", cu aceste cuvinte:

„Ştiu, după cum m-a încredințat mesagerul, că tu vindeci de la distanță asemenea bolnavi, fără leacuri, ci numai cu Cuvântul şi Voia ta! O Iisuse, bunule Mântuitor, fără îndoială Fiul lui Dumnezeu Cel Preaînalt, dă-i înapoi fiului meu, care te iubeşte atât de mult încât ar fi în stare să moară de dragul tău, sănătatea deplină prin puternicul Cuvânt al Voinței Tale! O Iisuse, bunule Mântuitor, nu mă refuza de această dată, pe mine care sunt şi eu bolnav, vorbindu-mi despre vremurile ce vor urma după înălțarea ta la cer; ci vino, sari neîntârziat în ajutorul fiului meu!"

Deşi Abgar nu a fost vindecat el însuşi, credința sa a crescut într-atât încât el ajunge să scrie: „Ştiu că tu vindeci asemenea bolnavi fără leacuri, ci numai cu Cuvântul şi Voia ta şi fără să vii personal la fața locului, chiar şi la o distanță atât de mare precum cea dintre țara ta şi a mea". Progresele realizate de Abgar în credința şi cunoaşterea sa interioară sunt remarcabile. Iar Abgar mai adaugă că fiul său îl iubeşte pe Domnul atât de mult încât şi-ar da viața pentru EL.

Domnul răspunde imediat acestei chemări în ajutor: „Abgar, mare este Credința ta! Şi grație credinței tale, fiul tău s-ar putea vindeca. Dar cum am găsit în

tine mai multă Iubire decât în Israel, voi face pentru tine mai mult decât dacă mi-ai fi dăruit doar credință."

Credința astfel întărită şi care deja a devenit mare şi puternică ar putea foarte bine să obțină pentru fiul său vindecarea corporală, dar întrucât în Abgar şi în fiul său există mai multă Iubire decât în Israel, Domnul le va putea dărui mult mai mult.

In ce va consta deci acest „mult mai mult" săvârşit de Iubire?

Domnul îi dictează ucenicului său: „Iți vei pierde fiul în trup, dar îl vei câştiga de mii de ori în spirit în împărăția Mea veşnică."

Această adevărată Iubire de Dumnezeu, profund interiorizată şi bazată pe Credință va face deci să se piardă „în trup" ceea ce este mai prețios în această lume trecătoare. Dar în spirit, ea dobândeşte de mii de ori mai mult, în veşnica împărăție a lui Dumnezeu.

Câți dintre noi nu am fi dezamăgiți într-o asemenea situație? Or, aici constatăm manifestarea unei legi nestrămutate: atunci când îi dăruim fară reținere lui Dumnezeu si împărăției sale inima noastră, El ne face să fim pierduți „în trup" în această lume; căci nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. Nu putem rămâne ataşați de ceea ce este temporar şi trecător dacă dorim să dobândim ceea ce este veşnic şi nepieritor. Şi astfel Tatăl ceresc nu ne acorda pe acest pământ decât „strictul necesar" atunci când vrea să ne pregătească să trăim beatitudinile Cerului.

Dar Domnul îl întăreşte imediat pe Abgar cu această promisiune mângâietoare: „Nu cumva să crezi că, murind, fiul tău chiar va muri! Nicidecum, ci când va muri (trupeşte), de-abia atunci se va trezi din somnul cel de moarte al acestei lumi la adevărata viață veşnică în împărăția Mea, care este spirituală şi nu trupească."

Aceste cuvinte sunt valabile pentru noi toți, care trebuie să jertfim şi să pierdem lucrurile pământeşti din Iubire pentru Dumnezeu. In asemenea situații, să ne gândim la această învățătură a lui Dumnezeu şi la promisiunea pe care El i-a facut-o lui Abgar.

In acelaşi răspuns la cea de-a doua scrisoare, Domnul îl înalță pe Abgar - ca pe un ucenic credincios - pe o treaptă superioară în a Sa şcoală a Credinței şi a Iubirii. într-adevăr, El îi scrie: „In zilele următoare va sosi în cetatea ta un tânăr băiat sărac. Găzduieşte-l şi astfel îmi vei bucura inima - şi fa-i bine deoarece Eu îi dăruiesc fiului tău o grație atât de mare, de a-l trimite înaintea mea, datorită iubirii sale, acolo unde mă voi duce şi Eu după ce voi fi răstignit."

Cum se manifestă deci progresele în educația Iubirii?

Să revenim la prima scrisoare a lui Abgar către Domnul Iisus. Găsim în ea, după cum tocmai am văzut, o chemare în ajutor pentru propria-i persoană. Ceea ce-l îndeamnă pe începătorul în tainele Credinței şi ale Iubirii să-L solicite pe vindecătorul evreu, este în primul rând numai iubirea de sine.In general, aşa începe evoluția pentru

fiecare dintre noi. In situația unui necaz personal de care Providența divină vrea să fim copleşiţi, noi căutăm, atunci când toate mijloacele sunt epuizate, ajutorul lui Dumnezeu cel nevăzut. Iar Dumnezeu, în Iubirea şi Graţia Sa, are obiceiul de a binecuvânta această primă căutare amarând (legând) trainic în esența vieții divine această parâmă aruncată de iubirea de sine.

Iubirea de sine care caută ajutor şi mântuire în Dumnezeu constituie astfel punctul de plecare al evoluției noastre, însă Dumnezeu nu se mulţumeşte numai cu atât. Iubirea noastră trebuie să se dilate ieşind din „eu", pentru a-i îmbrăţişa nu numai pe cei dragi, ci deopotrivă pe toate fiinţele din creaţia Tatalui nostru ceresc.

Incă din a doua scrisoare a lui Abgar, care este o chemare în ajutor pentru fiul său, vedem progresele realizate de învățăcelul studios al Iubirii eterne. A doua treaptă atinsă este cea a iubirii sale pentru acest fiu şi moştenitor al tronului, cel mai aproape de inima sa. Iubirea pentru proprii copii trupeşti este deja un fel de iubire a aproapelui în care Tatăl divin îi învață pe oameni, şi chiar şi pe sufletele animalelor superioare, să facă abstracţie de sine şi să se dedice altor fiinţe, şi anume copiilor sau puilor lor.

Acest fel de iubire a aproapelui care se adresează urmaşilor trupeşti sau părinţilor de acelaşi sânge este nivelul inferior al iubirii de aproape şi se mai bazează încă pe iubirea de sine. Pentru Tatăl nostru Ceresc ea nu are decât o valoare de început şi mai avem multe de făcut pentru a deveni desăvârşiţi în ochii Săi. De altfel, nu rareori prin acest fel de iubire omul se opreşte din evoluția sa spirituală şi, idolatrizându-şi copiii sau alte rude, de fapt cade înapoi în mod pernicios la nivelul iubirii de sine.

De aceea, Domnul îşi încheie cel de-al doilea răspuns către elevul Său cel sârguincios în a urma calea mântuirii cu vestea sosirii în cetatea acestuia a unui tânăr călător sărac: „Găzduieşte-1 şi fa-i bine, astfel imi vei bucura inima!”

Iată deci că pentru Abgar s-a ivit ocazia să-şi lărgească baierele inimii şi să-şi manifeste iubirea faţă de un drumeţ complet necunoscut, o fiinţă dintre cele mai neînsemnate. Şi va trebui să-i facă bine deoarece Domnul îi acordă fiului său Graţia de a-1 lua din această lume pământească!

Unii dintre noi vor spune din nou: „Ce mai compensaţie pentru pierderea moştentorului meu!"

Cum se poartă însă Abgar?

Răspunsul ne este oferit de cea de-a treia scrisoare. Regele mulţumeşte pentru cereasca promisiune referitoare la fiul său şi strecoară pe scurt o menţiune la faptul că acest tânăr sărac se bucură acum de „belşugul casei" sale. Aşadar, conform dorinţei Domnului, Abgar 1-a primit pe acest tânăr sărac, obosit de pe urma călătoriei sale, şi i-a oferit cele mai bune îngrijiri. Umil şi modest, el nu se laudă cu aceasta şi se mulţumeşte să ofere această scurtă informaţie.

Prin urmare, regele Abgar a progresat, trecând de la iubirea de sine şi de la iubirea de fiinţele apropiate la o Iubire complet dezinteresată pentru un străin de condiţie modestă.

Aceeaşi scrisoare ne indică un detaliu semnificativ şi remarcabil. Tocmai datorită bunei primiri oferite acestui tânăr sărac, regele şi fiul său ajung să posede, într-un mod minunat dar firesc din punct de vedere spiritual, o fidelă imagine a Domnului Iisus.

„In oraşul meu - scrie Abgar - trăieşte un foarte mare artist-pictor. Urmând indicaţiile tânărului, el ţi-a făcut imediat portretul până la bust. Această imagine a fost pentru mine şi pentru fiul meu o surpriză cu atât mai fericită cu cât tânărul sărac a confirmat că Tu, o Doamne, ai această înfăţişare."

Care este semnificaţia spirituală a acestui eveniment?

Care este corespondenţa analogică dintre portretul Domnului şi acest stadiu de dezvoltare a inimii pe calea mânttiirii?

Primirea de către Abgar a portretului lui Cristos simbolizează faptul că atunci când noi ne eliberăm de iubirea egoistă pentru a trece la o Iubire a aproapelui pură şi dezinteresată (capabilă să primească cu dragă inimă şi să sară în ajutorul celor mai săraci şi năpăstuiţi fraţi ai noştri), imaginea Domnului, de o asemănare izbitoare, devine vie şi perceptibilă de către scânteia spirituală din sufletul nostru, spre mântuirea şi preafericirea noastră.

La acest ultim aspect, Domnul răspunde prin pana unui ucenic: „O Abgar, Abgar, dacă ai şti şi ai putea înţelege cât de mult te iubesc din această cauză şi ce bucurie ii aduci inimii Mele eterne de Tată, ai fi copleşit de o prea mare fericire astfel încât nici n-ai mai putea trăi."

Iar în legătură cu marea Iubire a lui Dumnezeu şi cu iubirea frăţească ce a început să se manifeste prin el, Domnul îi scrie: „Cei ce cred în Cuvântul Meu, cei ce cred că învăţătura Mea vine de la Dumnezeu, aceia vor învia în ziua de apoi, când fiecare îşi va primi dreapta judecată. Dar cei ce Ma iubesc nu vor gusta moartea. Căci iute ca gândul, ei vor fi transfiguraţi din această lume a cărnii în luminoasa viaţă veşnică şi vor rămâne alături de Mine, Tatăl lor Cel veşnic."

Primind această minunată şi mângâietoare promisiune divină, precum şi imaginea sacralizantă a Domnului, Abgar poate să scrie, în cea de-a patra scrisoare adresată Domnului, într-o stare de profundă pace sufletească, că fiul său a decedat câteva zile mai devreme rugându-1 pe el, tatăl său, să-I exprime „cea mai profundă recunoştinţă" Domnului pentru graţia de a-l fi făcut să părăsească atât de uşor această lume. Fiul său a murit cuprins de o bucurie celestă, exclamând: „Numai tu eşti Iubirea mea, în veci! Trăiesc, trăiesc, trăiesc datorită Ţie, în Tine – de-a pururi!!!”

In urma acestei dăruiri, totale şi pline de bucurie, a ceea ce lumea îi oferise mai drag şi mai preţios, şi a acestei demonstraţii de credinţă neţărmurită şi de iubire fierbinte, în corespondenţă începe să se ivească un eveniment cu totul nou şi foarte semnificativ.

In vreme ce până în acest moment scrisorile Domnului fuseseră scrise de către unul sau altul dintre apostolii Săi, iată acum un răspuns scris chiar de mâna lui Iisus, în greceşte, limba comună a popoarelor păgâne, pe când epistolele precedente fuseseră redactate în limba ebraică.

In spatele acestui fapt aparent neînsemnat se ascunde o învăţătură profundă: când ajungem în stadiul în care abandonăm chiar şi ceea ce ne este cel mai drag şi ne detaşăm complet de bunurile noastre, într-o credinţa nestrămutată si o iubire fierbinte pentru Domnul, atunci va veni El însuşi la noi, El care pana acum ne vorbea numai prin intermediul servitorilor Săi (spiritele protectoare şi îngerii). Domnul însuşi vine şi ni se adresează direct în inimă, nu în vechea limbă ebraică, cu alte cuvinte prin intermediul Sfintei Scripturi, ci prin Cuvântul interior în propria limbă a inimii noastre (limba greacă era limba maternă a lui Abgar).

Şi iată ce ne spune această voce; „Fii de acum înainte plin de milostenie şi vei afla multă milă. Nu uita s-o manifeşti faţă de cei săraci, căci ei sunt cu toţii laolaltă fraţii Mei. Ceea ce le vei dărui lor, Mie îmi vei dărui, iar Eu ţi-o voi întoarce însutit! Caută adevărata măreție, adică împărăția Mea, astfel ți se va dărui şi puținul acestui pământ. Dar dacă nu cauți decât ceea ce este neînsemnat, nu vei putea fi considerat vrednic de adevărata măreție."

Aceste cuvinte pe care Domnul i le adresează personal lui Abgar în propria sa limbă acordându-i titlul de „dragul meu fiu şi frate" constituie germenele tuturor învăţăturilor Sale pe care le sădeşte în inimile noastre.

In aceeaşi scrisoare, Domnul îl va ridica pe Abgar pe culmea Iubirii de aproape, şi anume cea a Iubirii duşmanilor, adăugând - numai aparent - în treacăt: „Ţii un criminal care, în virtutea înţeleptelor tale legi, a meritat moartea. Dar Eu îţi spun: Iubirea şi iertarea preţuiesc mai mult decât înţelepciunea şi dreptatea. Poartă-te cu el potrivit Iubirii şi potrivit compasiunii, şi astfel vei fi una cu Mine şi cu Cel care este în Mine şi din care am ieşit pentru a fi un om asemeni ţie."

Iată o exigenţă deloc neglijabilă pentru Abgar. Regescul nostru prieten se află astfel confruntat cu o misiune dificilă şi cu o încercare serioasă pentru inima sa, iar acum el trebuie să asimileze cea mai dificilă învăţătură din cursul evoluţiei sale pe calea mântuirii: un criminal de stat deci un om extrem de periculos, care atentase la viaţa şi la tronul regelui şi pe care cu siguranţă că nu reuşise să-1 întemniţeze decât în urma unei lupte crâncene, trebuie st fie tratat nu cu înţelepciune şi dreptate, ci cu iubire şi cu iertare!

Dar Abgar trece cu succes chiar şi acest test. Şi trei săptămâni mai târziu, el poate scrie în cea de-a cincea sa scrisoare: „Conform dorinței tale, nu numai că l-am scos din temniță pe marele criminal de stat, ci l-am şi primit la şcoala şi la masa mea. Cât despre a şti dacă am acționat corect sau dacă - după cum se spune - am făcut prea mult, judecata mea omenească nu-mi este de ajuns. Mă adresez Ție şi în această privință, o Doamne, ca să-mi acorzi o îndrumare concretă."

Abgar care, aflat în acest stadiu al Iubirii, are puterea de a recunoaşte în Iisus, dincolo de aparenta simplitate a omului, esența însăşi a lui Dumnezeu, Creatorul tuturor lucrurilor şi Domnul Cel atotputernic, îşi exprimă dorința de a instaura imediat în Statul său tot ceea ce Domnul va binevoi să-i poruncească.

Ca răspuns la această totală dăruire de sine, Domnul îi promite „preaiubitului Său fiu şi frate Abgar" să-i dăruiască lui, păgânul, deplina Lumină şi completa beatitudine a Copiilor lui Dumnezeu, şi îi dezvăluie temelia împărăției Sale şi a mântuirii totale: „Legea Mea nu este alta decât Iubirea!". Fără îndoială, spune El mai departe, există în Voința lui Dumnezeu, decurgând din această lege fundamentală, anumite lucruri pe care Abgar nu le poate încă înțelege. Dar atunci când Spiritul lui Dumnezeu se va pogorî asupra lui, peste puțin timp, El îi va dărui învățătură despre toate lucrurile. Cât despre criminal, Abgar a acționat în mod desăvârşit. „Căci şi Eu fac la fel pentru voi, păgânii. Fie ca fapta ta să-ți fie o oglindire a ceea ce fac eu acum şi a ceea ce voi face mai târziu în plenitudine."

Acum că Abgar, după ce şi-a tratat cel mai cumplit duşman cu noblețea sufletească propusă de Iisus, a ajuns la cel mai înalt grad ai Iubirii pentru creaturi, am putea crede că de acum înainte totul va fi bine pentru el şi că Iubirea sa, revărsându-se asupra întregului său popor, se va putea manifesta în pace.

Dar strigătul de ajutor al lui Abgar din cea de-a şasea scrisoare a sa ne arată că lucrurile stau cu totul altfel. De altfel, în această epistolă găsim noi corespondențe spirituale. Prea încercatul Abgar scrie:

„Doamne, iartă-mi marea îndrăzneală şi sfruntata insistență. Dar tu ştii bine că cei mai buni medici au fost întotdeauna cei mai prețuiți printre oameni, şi ei au cel mai mult de lucru. Aşadar, numai ție pot să-ți înfățişez nemaipomenitul necaz care s-a abătut acum peste Țara mea.

Acum zece zile, aici s-a făcut simțit un cutremur de pământ care, aparent, nu părea să fi lăsat nici o urmă deosebită. Totuşi, la câteva zile după aceea, toate apele au început să fie tulburi. Iar cei care au băut din ele au fost cuprinşi de dureri de cap şi şi-au pierdut mințile. Nu s-a putut afla nici un remediu până acum. De aceea Te rog, o Doamne, cu toată umilința şi durerea inimii mele, să binevoieşti să ne scapi, pe mine şi pe poporul meu, de acest necaz."

Ceea ce ne frapează cel mai mult în cuvintele Iui Abgar este desăvârşita sa umilinţă. El, care îndeplinise întocmai tot ceea ce-i ceruse Domnul, care-1 primise pe tânărul sărac şi-1 iertase pe duşmanul său, ar fi putut avea faţă de această nouă încercare un acces de supărare, sau ar fi putut să acuze soarta sa în faţa Domnului reproşându-i cu un sentiment de orgoliu rănit: „Doamne, cine sunt eu? Şi de ce îmi trimiţi acest necaz?" Dimpotrivă, citim: „Te rog, Doamne, cu toată umilinţa şi durerea inimii mele".

Şi în ciuda amplorii acestei catastrofe cu adevărat diabolice, el scrie plin de încredere: „O Doamne, ştiu că toate Puterile, bune şi rele, îţi sunt supuse şi trebuie să asculte cel mai mic semn al tău."

Constatăm că în mijlocul acestei teribile încercări, credinţa lui Abgar - care se manifestase încă de la prima scrisoare - a progresat până la a deveni cunoaştere deplină şi încredere absolută.

Corespondenţa ne arată în această privinţă: „Când Domnul a luat cunoştinţă de această scrisoare, El s-a mâniat profund şi a rostit cu o voce puternică: „O Satana, Satana, cât timp Il vei mai ispiti pe Domnul Tău? Ca să ştii că Eu sunt Domnul Tău: să înceteze imediat răutatea ta în această ţară!" Şi Domnul îi scrie lui Abgar: „Nu duşmanul tău, ci numai duşmanul Meu ţi-a pricinuit acest necaz. Dar nu trebuie să te temi de el. Căci în tot ceea ce te priveşte, pe tine şi pe poporul tău, Eu l-am răpus!"

Ce înseamnă acest răspuns al Domnului şi ce semnificaţie au aceste ultime evenimente în viaţa lui Abgar şi pentru creşterea sa spirituală?

De îndată ce polul opus lui Dumnezeu, Prinţul acestei lumi, remarcă faptul că, graţie maturizării sale în Credinţă şi în Iubire, un suflet ales riscă să scape de sub influenţa sa, el pune totul în mişcare pentru a-1 împiedica. Şi întrucât nu mai poate avea priză directă şi nici zdruncina un asemenea suflet în domeniul său spiritual, adică în credinţa şi în Iubirea sa de Dumnezeu, el atacă latura materială a acestui om, temelia sa terestră, şi provoacă cu toată puterea sa un violent seism, pentru a-i pune în pericol şi a-i distruge existenţa materiala; şi dacă astfel nu-şi atinge scopul, el otrăveşte izvoarele si fântânile, adică se străduieşte atunci să le facă rău oamenilor prin şuvoaiele otrăvite ale calomniei. Oare nu se observă adeseori asemenea fapte în decursul vieţii spirituale? Cu toţii am trăit deja, într-o măsură mai mică sau mai mare, ceva analog în viaţa noastră.

Când umilinţa este atât de adânc înrădăcinată în om încât acesta nici măcar nu se mai lasă clintit de asemenea încercări materiale, ci dimpotrivă, credinţa sa în Tatăl său ceresc şi in atotputernicia Sa creşte şi mai mult, soseşte şi clipa în care împotrivirea îşi pierde forţa de tentaţie şi de subjugare şi în care Domnul „îl loveşte şi-1 înlănţuie pe Vrăjmaş" pentru că forţa de tentaţie şi de subjugare a polului opus nu mai este necesară pentru educarea şi întărirea unui astfel de suflet ajuns la maturitate.

Sensul profund al acestei ultime experiențe a lui Abgar îi este dezvăluit de Domnul într-o frază splendidă: „Vezi tu, această încercare ți-a fost impusă din cauză că Mă iubeşti. Dar întrucât a crescut în toiul încercării, Iubirea ta a biruit toată puterea iadului, şi iată-te acum eliberat pe veci de asemenea atacuri diabolice.”

Pentru Abgar, care a înțeles acum această profundă revelație despre minunata cale prin care Dumnezeu conduce şi educă sufletele, s-a sfârşit cu tot ce ține de această lume pământească, şi în inima lui nu mai este loc pentru nimic altceva decât pentru Domnul însuşi. Primul loc în gândurile sale nu mai este ocupat de eul său egoist, nici de fiul său trupesc, nici de călătorul sărac, nici de criminalul de stat, nici de poporul său ci, în preaplinul recunoştinței şi Iubirii sale, el nu poate decât să exclame: „O Dumnezeule, o Doamne, tu Unicul care îmi umpli inima, absolută chintesență a tuturor gândurilor mele..." Gândurile sale se îndreaptă numai către Domnul şi către această Cruce atât de apropiată: „O Doamne, fa-mă să înțeleg ce trebuie să fac eu aici pentru tine. Facă-se voia ta preasfântă!"

Il vedem aici pe Abgar în toiul celei mai fervente devoțiuni şi în starea spirituală a îngerilor desăvârşiți care, cu ochii ațintiți asupra Domnului, nu mai au nici o dorință personală şi care, cu o ardoare înflăcărată, sunt gata să îndeplinească Voința divină.

„Doamne, fă-mă să înțeleg ce trebuie să fac pentru tine!" Pe calea mântuirii şi a desăvârşirii, astfel se atinge culmea perfecțiunii, culme pe care stau Spiritele - îngerii şi Prinții îngerilor - care au trecut prin greaua şcoală pământească a cărnii şi care, ascultătoare față de învățătura divina,au atins țelul final.

Lor, Dumnezeu le dezvăluie complet cele mai profunde taine ale Planului Creației şi al Mantuirii, pentru ca să-şi poată îndeplini misiunile. Domnul, în ultima sa scrisoare, îi dezvăluie lui Abgar de ce trebuie ca totul să se petreacă astfel. El îi deschide ochii în privința misterului Crucii; „Crucea Mea, de care voi fi pironit, să nu te înspăimânte! Căci, vezi tu, tocmai această cruce va deveni pentru toate veacurile viitoare temelia împărăției lui Dumnezeu, şi în acelaşi timp Poarta de intrare în ea."

Dar El îi mai prezice şi consecința victorioasă a acestei Mari Opere: „Cât despre Mine, moartea trupului Meu nu va dura decât trei zile. în cea de-a treia zi, Eu voi învia din morți, ca veşnic biruitor al morții şi al iadului, iar judecata Mea atotputernică se va abate asupra tuturor făptuitorilor de rele.”

Corespondența se încheie atunci cu o perspectivă grandioasă: „Celor care sunt uniți cu Mine în inimă, Eu le voi deschide larg Poarta Cerului în fața ochilor lor."

De la această înălțime sublimă, să aruncăm o privire retrospectivă asupra acestei corespondențe restituite grație lui Jakob Lorber. In această mică Evanghelie de o atât de mare profunzime redată sub forma unei poveşti trăite, găsim o învățătură

extrem de clară şi de convingătoare despre adevărata Cale a Mântuirii care conduce la Dumnezeu.

Cu toţii putem urma etapele dezvoltării spirituale, plecând de la simpla credinţă într-un vindecător înzestrat cu haruri divine şi ajungând până la Cunoaşterea neclintită a Iubirii absolute, a înţelepciunii şi a Atotputerniciei lui Dumnezeu în Iisus - şi în paralel a tuturor treptelor Iubirii, de la iubirea egoistă care spera o vindecare corporală până la cea mai înaltă şi preapură Iubire spirituală în dăruirea de sine a Iubirii pentru Iisus.

Pentru cel care recunoaşte şi înţelege astfel această admirabilă „mică Evanghelie" scrisă de Iisus însuşi, nu mai încape nici o îndoială că o asemenea Lumină nu poate proveni decât din cel mai înalt dintre Ceruri, din izvorul nespus de pur al Adevărului şi Iubirii divine.